

[Prima Pagină](#) > ... > [Introducerea Unei Acțiuni În Justiție](#) > [Atlas Judiciar European În Materie Civilă](#) [Regulamentul Bruxelles I \(reformare\)](#) > [Croatia](#)

Regulamentul Bruxelles I (reformare)

Croatia

Croatia

GĂSIREA INSTANȚELOR/AUTORITĂȚILOR COMPETENTE

Instrumentul de căutare de mai jos vă va ajuta să identificați instanțele/autoritățile competente pentru un anumit instrument juridic european. Rețineți că deși am făcut eforturi pentru a stabili exactitatea rezultatelor, este posibil ca anumite cazuri excepționale privind determinarea competenței să nu fie acoperite.

Articolul 65 alineatul (3) - Informații privind modalitatea de stabilire, în conformitate cu dreptul național, a efectelor hotărârilor menționate la articolul 65 alineatul (2) din Regulament

Părțile terțe care nu sunt părți în litigiu sunt citate în litigiu în vederea informării lor cu privire la posibilitatea ca o hotărâre adoptată să aibă un efect juridic indirect în ceea ce le privește. În cazul în care reclamantul sau pârâtul are obligația de a cita o parte terță în acțiunea formulată pentru a obține un anumit efect în temeiul dreptului civil, acesta poate proceda astfel în orice moment înainte de pronunțarea unei hotărâri definitive în cadrul procedurii, prin prezentarea unei cereri prin intermediul instanței civile, indicând motivul și stadiul procedurii. O parte care a recurs la citarea unei părți terțe în litigiu nu se poate folosi ulterior de această situație pentru a solicita o suspendare a procedurii, o prelungire a termenului sau amânarea unei ședințe.

Partea terță care are un interes legitim în câștigarea procesului de către una dintre părțile în litigiu, poate interveni în favoarea părții respective, deși nu este obligată să procedeze astfel. În cazul în care respectiva parte terță decide să intervină, aceasta formulează o declarație de intervenție, fie în cadrul unei ședințe, fie sub forma unei cereri scrise care este trimisă ambelor părți. Partea terță care intră în litigiu nu devine parte la procedură, ci dobândește statutul de intervenient care trebuie să accepte stadiul litigiului la momentul intervenției; acțiunile intervenientului nu pot fi în contradicție cu cele ale părții în interesul căreia a intervenit în litigiu.

În legislația croată, există trei tipuri de intervenienți: intervenientul ordinar, intervenientul cu statut de parte care participă în nume propriu în litigiu (efectul juridic al hotărârii se răsfrânge în egală măsură asupra intervenientului și asupra părții la procedură) și intervenientul sui generis (intervenția procurorului și a centrului de servicii sociale în procedură). În cazul în care nu se precizează tipul de intervenient, se presupune că aceasta este intervenient ordinar.

Decizia finală adoptată în litigiul în care a fost citată o parte terță sau la care o parte terță a participat ca intervenient produce un efect juridic specific asupra acestei părți care, în mod normal, este cunoscut sub denumirea de efect al intervenției. Părțile terțe pot evita producerea acestui efect prin formularea cu succes a unei contestații cunoscute sub denumirea *exceptio male gesti vel conducti processus*. Astfel, în cazul în care se formulează un nou litigiu împotriva unei părți terțe care a fost citată în litigiu sau care a luat parte la litigiul în cauză, partea terță respectivă nu va avea posibilitatea de a susține, în cadrul acestui nou litigiu — atunci când soluționează diferendul său cu partea în interesul căreia a intervenit în litigiul anterior — că diferendul, astfel cum a fost prezentat instanței în cursul procedurii respective, nu a fost soluționat în mod corect. Cu toate acestea, decizia definitivă nu va avea un efect absolut asupra intervenientului.

În consecință, dacă o parte a întreprins acțiuni procedurale cunoscând faptul că acestea ar agrava poziția sa

procedurală sau dacă a omis să întreprindă acțiuni procedurale știind că — pe baza argumentelor aflate la dispoziția sa — acestea ar putea îmbunătăți poziția sa procedurală sau dacă a anulat semnificația de ordin procedural a acțiunilor procedurale întreprinse de intervenientul său care ar fi putut fi favorabile ori a întreprins acțiuni care intrau în conflict cu acestea, în acest caz efectul intervenției rezultat în urma deciziei finale adoptate anterior în litigiul dintre partea în interesul căreia a intervenit intervenientul și partea adversă poate fi contestat în ceea ce privește fostul intervenient.

Se presupune că intervenientului i s-a permis să întreprindă orice acțiune în cadrul procedurii care ar putea contribui la o soluționare pozitivă a litigiului, cu excepția cazurilor în care s-a constatat contrariul în ceea ce privește obiecția depusă de intervenientul anterior.

Citarea produce consecințe de ordin procedural și de drept civil. Partea care a citat partea terță poate să invoce, în cadrul litigiului ulterior împotriva părții terțe care a fost citată, „efectul intervenției” care rezultă din hotărârea definitivă, indiferent dacă partea terță a intrat sau nu a intrat în litigiu în calitate de intervenient (de exemplu, dacă partea care a cauzat prejudiciul nu a luat parte în calitate de intervenient în litigiul dintre partea vătămată și societatea de asigurare, chiar dacă societatea de asigurare a solicitat acest lucru, aceasta nu poate formula nicio obiecție în acțiunile formulate împotriva sa de către societatea de asigurare pe care ar fi putut să o invoce în litigiul dintre societatea de asigurare și persoana vătămată). Citarea este, de asemenea, relevantă pentru întreruperea termenului de prescripție a unei cauze, pentru amânarea scadențelor și pentru formularea acțiunilor în răspundere pentru vicii.

Faptul că o parte terță a fost citată în litigiu nu are niciun impact asupra raportului existent între această parte terță și partea adversă părții în interesul căreia s-a alăturat litigiului un intervenient, cu excepția cazului în care partea terță a decis să participe la litigiu în calitate de intervenient.

Articolul 74 - descriere a normelor și a procedurilor interne de executare

În Republica Croația, procedura de executare este reglementată de Legea privind executarea silită (*Ovršni zakon*) [*Narodne novine* (NN; Monitorul Oficial al Republicii Croația) nr. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17; denumită în continuare „OZ”].

Această lege stabilește procedura prin care instanțele pun în executare creanțele pe baza unor instrumente de executare silită [procedura de executare silită (*ovršni postupak*)]. Agenția Financiară (*Financijska agencija*; denumită în continuare „FINA”) — care este persoana juridică care efectuează executarea silită în temeiul OZ și al legii care reglementează executarea silită în ceea ce privește fondurile - angajatorii, Institutul Croat de Asigurări de Pensii și alte organisme prevăzute de lege - participă, de asemenea, la procedura de executare silită.

Instanțele municipale (*općinski sudovi*) dețin competența materială în dosarele de executare silită, cu excepția cazului în care această competență a fost încredințată în mod explicit unei alte instanțe, unui alt organism sau unei alte persoane. Instanțele care dețin competența de a dispune executarea silită sunt, de asemenea, autorizate să se pronunțe în căile de atac formulate împotriva titlurilor executorii sau a altor decizii pe care le-au adoptat ca răspuns la o propunere de executare. Competența teritorială prevăzută de OZ este exclusivă (de exemplu, competența teritorială pentru a statua cu privire la o propunere de executare silită legată de bunuri imobile și realizarea acestei executări silite aparține instanței în a cărei rază teritorială se află bunul imobil).

Procedurile de executare silită în primă și în a doua instanță sunt conduse - și deciziile în procedurile respective sunt adoptate - în complet de judecător unic, cu excepția cazului în care OZ prevede că procedura trebuie să fie condusă - și deciziile corespunzătoare trebuie să fie adoptate - de către un notar public.

Procedurile sunt inițiate de creditorul executant, care prezintă o propunere de executare silită la instanța competentă pe baza unui titlu executoriu. Excepția de la această regulă se aplică atunci când creditorul prezintă FINA o cerere de recuperare directă pe baza unui titlu executoriu (de exemplu, o hotărâre judecătorească definitivă). Această practică este permisă numai în caz de executare silită cu privire la o creanță pecuniară a debitorului supus executării silite (recuperarea directă a unei creanțe pecuniare). În acest caz, în loc de a adopta o decizie de executare silită, FINA trimite debitorului supus executării silite o copie a cererii creditorului cu toate informațiile necesare.

Obiectul executării silite îl constituie obiectele și drepturile care, prin lege, pot fi supuse executării silite în scopul

executării creanțelor. Căile de executare sunt acțiunile de executare silită, măsurile de siguranță sau sistemul acestor acțiuni sau măsuri prin care o creanță este executată sau garantată în conformitate cu legea.

Instanța dispune executarea silită prin mijloacele și asupra obiectelor menționate în propunerea de executare silită. În cazul în care sunt propuse în vederea executării mai multe căi sau mai multe obiecte, instanța, la cererea debitorului, limitează executarea numai la unele dintre aceste căi de executare sau obiecte dacă acestea sunt suficiente pentru recuperarea creanței.

Aspectul dacă un anumit obiect sau un anumit drept poate fi supus executării silite sau dacă executarea silită este restricționată cu privire la un anumit obiect sau la un anumit drept este examinat în funcție de împrejurările existente la data depunerii propunerii de executare silită.

Articolul 212 din OZ prevede norme specifice privind executarea silită în ceea ce privește fondurile care sunt exceptate de la executarea silită sau în ceea ce privește fondurile a căror executare silită este restricționată, iar articolele 241 și 242 din OZ prevăd norme specifice referitoare la exceptarea de la executarea silită și restricționarea executării silite în legătură cu bunurile care aparțin persoanelor juridice. Unul dintre principiile de bază ale procedurii de executare silită este ca, atunci când o instanță procedează la executarea silită sau pune în aplicare măsuri de siguranță, aceasta este obligată să ia în considerare respectarea demnității debitorului și să se asigure că efectele adverse ale executării sunt menținute la un nivel minim în ceea ce privește debitorul.

Cu excepția cazului în care un OZ prevede altfel, decizia pronunțată în primă instanță poate fi atacată cu o cale de atac. Calea de atac permisă formulată în termen împotriva unei hotărâri judecătorești în materie de executare silită pe baza unui titlu executoriu nu are efect suspensiv asupra executării. Calea de atac trebuie depusă în termen de opt zile de la data notificării sau comunicării deciziei în primă instanță, cu excepția cazului în care OZ prevede altfel, sau în termen de trei zile în cazul litigiilor referitoare la cambii sau cecuri.

Toate creanțele care au fost recunoscute printr-o hotărâre judecătorească definitivă, printr-o decizie a unei alte autorități publice competente, printr-o tranzacție încheiată în fața unei instanțe sau a unei alte autorități competente sau printr-un act notarial, se prescriu după 10 ani, inclusiv cele pentru care legea prevede un termen de prescripție mai scurt în alte împrejurări.

Creanțele care nu au fost recunoscute printr-o hotărâre judecătorească definitivă, printr-o decizie a unei alte autorități publice competente, printr-o tranzacție încheiată în fața unei instanțe sau a unei alte autorități competente sau printr-un act notarial, se prescriu după 5 ani, cu excepția cazului în care legea prevede un alt termen de prescripție.

Creanțelor aferente unor plăți periodice care devin scadente anual sau la intervale mai scurte de timp li se aplică un termen de prescripție de trei ani de la data la care plata devine scadentă, indiferent dacă acestea sunt creanțe periodice accesorii, precum creanțele aferente dobânzilor, sau creanțe periodice aferente dreptului respectiv în sine, cum ar fi creanțele legate de obligația de întreținere. Același lucru este valabil și în cazul anuităților pentru care principalul și dobânzile sunt plătite în sume periodice egale, stabilite în prealabil, dar nu și al rambursărilor în rate sau al altor cazuri de executare parțială a obligației de plată.

Dreptul din care provin creanțele periodice se prescrie în termen de cinci ani, începând de la data la care devine exigibilă cea mai veche creanță nesatisfăcută. Dreptul la întreținere prevăzut de lege este imprescriptibil.

Creanțele reciproce care decurg din contracte comerciale având ca obiect bunuri și servicii, și anume contractele comerciale având ca obiect bunuri și servicii încheiate între un comerciant și un organism de drept public, și creanțele rezultate din despăgubirile pentru cheltuielile suportate în temeiul acestor contracte se prescriu în termen de trei ani. Termenul de prescripție se aplică separat pentru fiecare caz în care au fost furnizate bunuri, au fost efectuate lucrări sau a fost prestat un serviciu. Creanțele care rezultă din chirii, indiferent dacă trebuie să fie plătite periodic sau în mod forfetar, se prescriu în termen de trei ani. Acțiunile în despăgubire se prescriu în termen de trei ani de la data la care victima a aflat despre prejudiciu și despre persoana care a cauzat prejudiciul. În orice caz, astfel de acțiuni se prescriu în termen de cinci ani de la data producerii prejudiciului. În cazul în care prejudiciul a fost cauzat prin săvârșirea unei infracțiuni și pentru urmărirea penală este prevăzut un termen de prescripție mai lung, acțiunea în despăgubire împotriva persoanei responsabile se prescrie la sfârșitul termenului de prescripție pentru urmărirea penală.

Creanțele legate de furnizarea de energie electrică și termică, de gaze sau de apă și creanțele legate de

prestarea de servicii de curățare a hornurilor se prescriu în termen de un an, în cazul în care serviciul a fost prestat pentru a răspunde nevoilor unei gospodării, ale unei stații radio sau ale unei stații de radio și televiziune pentru utilizarea unui aparat radio și a unui televizor. Termenul de prescripție de un an se aplică și în cazul creanțelor aferente serviciilor poștale, de telegraf și de telefonie pentru utilizarea telefoanelor și căsuțelor poștale, altor creanțe rezultate din acest serviciu aferente sumelor care se plătesc trimestrial sau mai frecvent și creanțelor aferente abonamentelor de presă, calculate de la sfârșitul perioadei pentru care s-a comandat publicația în cauză.

Creanțele titularilor de polițe de asigurare sau ale terților în baza unui contract de asigurare de viață se prescriu în termen de cinci ani, iar în cazul celorlalte contracte de asigurare se prescriu în termen de trei ani, calculat din prima zi după sfârșitul anului calendaristic în care s-a născut creanța. Creanțele unei societăți de asigurare rezultate în baza unui contract de asigurare se prescriu în termen de trei ani. Termenul de prescripție pentru o creanță pe care o societate de asigurare o poate invoca împotriva unui terț care este responsabil de producerea riscului începe și se încheie în același timp cu creanța persoanei asigurate împotriva terțului respectiv.

Articolul 75 litera (a) - denumirea și datele de contact ale instanțelor cărora trebuie să le fie adresate cererile în temeiul articolului 36 alineatul (2), al articolului 45 alineatul (4) și al articolului 47 alineatul (1)

În Republica Croația, cererile sunt prezentate instanțelor municipale competente în materie civilă, precum și instanțelor comerciale competente în materie comercială.

Toate instanțele municipale sunt competente să se pronunțe cu privire la recunoașterea și la executarea deciziilor instanțelor străine.

Articolul 75 litera (b) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora se introduce o cale de atac împotriva deciziei privind cererea de refuz al executării în temeiul articolului 49 alineatul (2)

În Republica Croația, calea de atac împotriva unei decizii privind o cerere de refuz al executării trebuie depusă la instanța cantonală prin intermediul instanței municipale competente în materie civilă, și la Înalta Curte Comercială prin intermediul instanței comerciale competente în materie comercială.

Faceți clic pe linkul de mai jos pentru a vizualiza toate autoritățile competente care au legătură cu acest articol.
[Lista autorităților competente](#)

Articolul 75 litera (c) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora trebuie introdusă orice cale de atac ulterioară în temeiul articolului 50

În temeiul legislației naționale aplicabile, nu există instanțe la care să se poată formula o altă cale de atac.

Articolul 75 litera (d) - limbile acceptate pentru traducerea certificatelor privind hotărârile, instrumentele autentice și tranzacțiile judiciare

Nu se aplică.

Articolul 76 alineatul (1) litera (a) - normele de competență menționate la articolul 5 alineatul (2) și la articolul 6 alineatul (2) din regulament

În ceea ce privește competența judiciară în materie civilă și comercială, articolul 46 din Legea privind dreptul internațional privat (*Zakon o međunarodnom privatnom pravu*) [*Narodne novine* (NN;

Monitorul Oficial al Republicii Croația) nr. 101/17], în vigoare de la 29 ianuarie 2019, precizează că instanțele croate sunt competente în litigiile în care există un element internațional. Această dispoziție prevede în mod expres că Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO L 351, 20.12.2012) se aplică în limitele domeniului său de aplicare și extinde aplicarea acestuia la situațiile în care sunt implicați cetățeni ai țărilor terțe. Alineatul (3) din articolul menționat permite să se decidă că o instanță a unei

țări terțe este competentă, cu excepția cazului în care o instanță croată sau o instanță a unui alt stat membru al Uniunii Europene are competență judiciară exclusivă.

Articolul 76 alineatul (1) litera (b) - normele privind citarea părților terțe menționate la articolul 65 din regulament

În Republica Croația, citarea părților terțe este reglementată de articolul 211 din Codul de procedură civilă (*Zakon o parničnom postupku*).

Articolul 76 alineatul (1) litera (c) - convențiile menționate la articolul 69 din regulament.

- Acordul dintre Republica Populară Federativă Iugoslavia și Republica Populară Bulgaria privind asistența juridică reciprocă, încheiat la data de 23 martie 1956,
- Tratatul dintre Republica Socialistă Federativă Iugoslavia și Republica Socialistă Cehoslovacă privind reglementarea relațiilor juridice în cauze de drept civil, de dreptul familiei și de drept penal, încheiat la data de 20 ianuarie 1964,
- Convenția dintre guvernul Republicii Socialiste Federative Iugoslavia și guvernul Republicii Franceze privind recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, încheiată la data de 18 mai 1971,
- Acordul dintre Republica Populară Federativă Iugoslavia și Regatul Greciei privind recunoașterea reciprocă și executarea hotărârilor, încheiat la data de 18 iunie 1959,
- Tratatul dintre Republica Socialistă Federativă Iugoslavia și Republica Populară Ungară privind asistența juridică reciprocă, încheiat la data de 7 martie 1968,
- Tratatul dintre Republica Populară Federativă Iugoslavia și Republica Populară Polonă privind asistența juridică în materie civilă și penală, încheiat la data de 6 februarie 1960,
- Tratatul între Republica Populară Română și Republica Populară Federativă Iugoslavia privind asistența juridică, încheiat la data de 18 octombrie 1960,
- Convenția dintre Republica Populară Federativă Iugoslavia și Republica Italiană privind cooperarea judiciară reciprocă în materie civilă și administrativă, semnată la Roma la data de 3 decembrie 1960,
- Tratatul dintre Republica Populară Federativă Iugoslavia și Republica Austria privind cooperarea judiciară reciprocă, semnat la Viena la data de 16 decembrie 1954,
- Tratatul dintre Republica Croația și Republica Slovenia privind asistența juridică în materie civilă și penală, încheiat la data de 7 februarie 1994.

Ultima actualizare: 15/07/2024

Versiunea în limba națională a acestei pagini este gestionată de statul membru respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Comisia Europeană declină orice responsabilitate privind informațiile sau datele conținute sau la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.